

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 129/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť O., Ž., právne zastúpeného advokátom JUDr. M. R., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 10 Co 384/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2009 doručená sťažnosť O., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 10 Co 384/2007. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. marca 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca 1 spolu so spoločnosťou T., s. r. o., ako žalobcom 2 podali 8. marca 2007 žalobu o zaplatenie 990 Sk s prísl. Uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 Ro 125/2007 z 29. novembra

2007 bolo podanie sťažovateľa odmietnuté z dôvodu, že z predloženého splnomocnenia pre advokáta malo byť zrejmé, že ako splnomocniteľ v ňom nie je označený sťažovateľ tak, ako je označený v žalobe. Podľa názoru okresného súdu zo splnomocnenia vyplýva, že ho advokátovi neudelil sťažovateľ, ale Ing. D. K., predseda predstavenstva sťažovateľa, ktorý konal vo vlastnom mene, a nie v mene sťažovateľa ako právnickej osoby. S poukazom na uvedené dospel okresný súd k záveru, že advokát nepredložil riadne splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa v prerokúvanej veci. Nebolo preto preukázané oprávnenie advokáta konať v mene sťažovateľa. Podanie v mene sťažovateľa nebolo podpísané oprávneným štatutárnym zástupcom sťažovateľa. Podľa názoru okresného súdu splnomocnenie dané v mene sťažovateľa by mali podpísať dvaja členovia predstavenstva, resp. dvaja členovia predstavenstva by mali podpísať samotnú žalobu. K odmietnutiu podania došlo v zmysle § 43 Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu odvolanie. Uznesením krajského súdu sp. zn. 10 Co 384/2007 z 27. novembra 2008 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Podľa názoru krajského súdu nemožno postup okresného súdu a jeho uznesenie považovať za arbitrárne či nedostatočne zdôvodnené. Postup okresného súdu nevykazuje ani znaky nepredvídateľnosti. Bolo jednoznačne výlučne na sťažovateľovi, či (z pohľadu náročnosti v podstate triviálne) požiadavky splní, alebo nesplní.

Sťažovateľ považuje postup všeobecných súdov za taký, ktorým sa mu znemožnila realizácia procesných práv poskytovaných Občianskym súdnym poriadkom. Dôsledkom toho je porušenie označených základných práv.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 384/2007 s tým, aby bolo uznesenie z 28. novembra 2008 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Napokon požaduje náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v celkovej sume 245,70 eur.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 10 Co 384/2007 z 28. novembra 2008 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 27 Ro 125/2007-49 z 29. novembra 2007. Podľa doložky právoplatnosti uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. januára 2009.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu treba podanú sťažnosť považovať za neprípustnú.

Z tvrdení sťažovateľa, ako aj z listinných dôkazov je nepochybné, že všeobecné súdy odmietli v merite veci konať o žalobe sťažovateľa o zaplatenie sumy 990 Sk z dôvodu, že podľa ich názoru v mene sťažovateľa konal advokát, ktorý nemal oprávnenie vystupovať v jeho mene. Podľa názoru sťažovateľa uvedené závery všeobecných súdov sú nesprávne, znamenajú vlastne odňatie možnosti konať pred súdom, a preto sú porušením označených základných práv.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V danom prípade sťažovateľ tvrdí, že mu bola možnosť konať pred súdom postupom súdu odňatá. Nasvedčuje tomu skutočnosť, že o jeho žalobe sa meritórne nekonalo a nerozhodlo a bez posudzovania podstaty veci bola žaloba odmietnutá.

Za daného stavu bolo proti uzneseniu krajského súdu prípustné dovolanie, ktoré ústavný súd považuje za účinný prostriedok na ochranu označených základných práv sťažovateľa, ktorý mu dáva k dispozícii Občiansky súdny poriadok. Sťažovateľ však dovolanie nepodal. Preto je sťažnosť neprípustná.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ netvrdil a nepreukázal, že k nepodaniu dovolania došlo z jeho strany z dôvodov hodných osobitného zreteľa, nebolo ani potrebné zaoberať sa

prípadným výnimočným postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2009